

Оливер Твист

Према роману
Чарлса Дикенса
Приредила
Мери Сибег-Монтефјоре
Илустровао Бари Аблет

Језички саветник: Алисон Кели,
Универзитет Сарија, Роухемптон

Превели
Ива и Никола Пајванчић

Наслов оригинала

Based on the novel by Charles Dickens
OLIVER TWIST

Copyright © 2007, 2006 Usborne Publishing Ltd.

The name Usborne and the devices   are
Trade Marks of Usborne Publishing Ltd.

Translation Copyright © 2009 за српско издање, ЛАГУНА

Уредник:
Лесли Симс

Дизајн:
Наташа Горански

Садржај

Прво поглавље	
Ничије дете	7
Друго поглавље	
Више значи мање	11
Треће поглавље	
Бекство	17
Четврто поглавље	
Нови пријатељи	26
Пето поглавље	
Издајство	37
Шесто поглавље	
Пљачка	49
Седмо поглавље	
Тајна медаљона	60

Прво поглавље

Ничије дете

„**Ч**увајте... ми... га.“ Шапат младе мајке био је тих као снег који се напољу ковитлао; лице јој је било бледо као чаршав којим се покрила. Слабашно је додирнула свог новорођеног сина, последњи пут уздахнула, па склопила очи.

„Мртва је!“, објавила је бабица, госпођа Мен. „Каква гњаважа. Мораћу да позовем господина Бамбла.“

Господин Бамбл је руководио сиротињским домом – хладним и мрачним местом за бескућнике, где није било ни трунчице утехе ни мрве здраве хране. Није га било брига да ли његови штићеници гладују, све док је он свој трбух пунио три пута дневно.

Госпођа Мен је хитро откачила златни медаљон с врата мртве жене, па га ставила себи. Када га је отво-

рила, унутра је прочитала угравирану реч „Агнес“.

„Још једно балаво сироче“, беснео је господин Бамбл када је видео бебу. „Ко је уопште он?“

„А ко то зна?“, зевнула је госпођа Мен. „Мајка му је јуче дошла овамо с улице. Сигурно је препешачила далек пут – ципеле су јој биле веома излизане. Лепушкаста цура.“

„Сигурно има име...“ Господин Бамбл се замислио. „Па, ја свим сирочићима дајем имена по абецеди, а последњи је био Смит па нека овај буде Твист. Оливер Твист.“

„Ох, господине Бамбле, како сте ви паметни“, осмехнула се госпођа Мен, трепћући. Умотала је Оливера у неку крпу сву жуту од старости.

Оливер је отворио усташца и заурлао свом снагом својих детињих плућа. Да је знао да је сироче које нико не воли, плакао би још гласније.

Друго поглавље

Више значи мање

Када му је било седам година, Оливер је спавао у спаваоници са још педесеторицом гладних дечака.

„Тако сам гладан да бих појео дечака у суседном кревету!“, жалио се један високи, снажни дечак с дивљим, бесним очима.